

РЕШЕНИЕ

№ 2432

гр. София, 13.04.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.04.2016 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2460** по описа за **2016** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228, вр.чл.225 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

С Решение от 29.12.2015 г., постановено по гр. дело № 13042/2014 г. по описа на Софийски районен съд, СРС, I ГО, 24-ти състав е отменил Решение № 3317 от 04.02.2014 г. на Общинска служба „Земеделие“-П., постановено по заявление с вх. № 3317/01.06.1992 г., с което е отказано възстановяването на правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на подробно изброените земеделски имоти, поради това, че същите попадат в ловно стопанство. За да отмени това решението, съдът е приел, че същото не съдържа реквизитите по чл. 14 ЗСПЗЗ, тъй като липсват данни за неговото местоположение – граници и съседи, което е пречка за индивидуализацията му. Освен това не е установил пречки за възстановяване на правото на собственост.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК е оспорено от ОБЩИНСКА СЛУЖБА по "ЗЕМЕДЕЛИЕ" - П., с искане да бъде отменено. Изразеното с жалбата несъгласие е аргументирано с твърдения, че не е приложим реда за възстановяване на имоти съгласно чл. 45е от ППЗСПЗЗ. Не е възможно процесното решение да съдържа граници на имоти и съседи. Имотите се намират в ловно стопанство и не подлежат на възстановяване.

Ответниците по жалбата сочат, че за да се установи, че процесните имоти попадат в

ловно стопанство, следва да се индивидуализиран същите по местоположение и съседи. Ако действително попадат в ловно стопанство, би следвало собствениците да бъдат отчуждени и обезщетение, което не е сторено. Молят съда да потвърди решението на СРС.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за основателност и доказаност на касационната жалба

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК, вр.чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, имащи право на касационна жалба, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От материалите по делото е видно, че Й. Ш. и Д. Г. са наследници на Й. М. М., който е притежавал ниви и ливади в различни местности до [населено място], описани в опис-декларация вх. № 182 от 30.11.1950г. Тази декларация е депозирана от лицето като подлежащо на принудително преселване поради строежа на язовир „П.“, и в нея имотите са описани по местоположение, като е посочена местността, в която се намират, и границите им.

Със заявление от други наследници на Й. М. М. от 1992г. е поискано възстановяване на нивите, посочени в цитираната по-горе опис-декларация. Въз основа на това заявление е постановено решение № 3317 от 04.02.2014г. на ОСЗ П., с което се отказва възстановяване на правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на имотите, тъй като попадат в ловно стопанство.

В оспореното съдебно решение липсва описание на възприетата от съда фактическа обстановка. Съдът не е посочил какви факти е установил и какви изводи е направил въз основа на тези факти. Приел, че ОСЗ П. следва да се произнесе с нов акт, който съдържа точното местоположение на имотите, както и че не се установяват пречки за възстановяване правото на собственост, без въобще да мотивира тези си изводи.

Настоящият състав съобразява, че възстановяването на правото на собственост върху земеделски земи по реда на ЗСПЗЗ става при наличие на някои положителни и отрицателни предпоставки. Положителни такива са: имотите да са принадлежали на лицата, които претендират възстановяване на собствеността върху тях или на техен наследодател; към момента, в който са отнети от собственика да са имали характер на земеделски земи; да е налице лишаване на собственика от правото му -чрез включване на имотите в ТКЗС, ДЗС или друга образувана въз основа на тях селскостопанска организация, одържавяване на определени основания /чл. 10, ал. 2, 8 и 14 ЗСПЗЗ/, неправомерно отнемане /чл. 10, ал. 4 ЗСПЗЗ/; границите на имотите да могат да бъдат установени въз основа на заснемане в изготвени преди образуване на ТКЗС и ДЗС планове и снимки от категорията на посочените в чл. 18б, ал. 1 ППЗСПЗЗ, въз основа на топографски белези от категорията на посочените в чл. 18а ППЗСПЗЗ, чрез анкетиране по реда на чл. 18б, ал. 2 и сл. ППЗСПЗЗ или с други допустими доказателства - в производството пред съда. Отрицателните такива са предвидените в чл. 10, ал. 7, чл. 10б, ал. 1 и чл. 24, ал. 2 - ал. 4 ЗСПЗЗ.

В случая по делото липсва каквато и да било информация за лишаване на собственика на посочените имоти от правото му чрез одържавяването им на определени основания /чл. 10, ал. 8 ЗСПЗЗ/. Твърдения за липса на отчуждаване на цитираните земи се

излага и в отговора на касационната жалба. Напротив, от данните по делото не се установява отчуждаване на земи по чл. 14 от Закона за трудовата поземлена собственост (ЗТПС). Видно от посочения по-горе опис декларация е, че той е попълнен за целите на принудително преселване по реда на чл. 85, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за трудовата поземлена собственост. Съгласно отдел IV от ЗТПС принудително преселване се предприема по искане на съответните служби, когато се касае за слабопроизводителни и гъсто населени области на страната, за поройни райони (охранителни и строго охранителни периметри), или за извършване на мероприятия, които налагат преселване на жители. В тези случаи имотите, които остават в зоната, от която става изселването, се ликвидират. Съгласно чл.89 от ЗТПС всички недвижими имоти на преселниците подлежат на заменяване. Неподелените (наследствени и съсобствени) недвижими имоти се заменят цялостно в новото местожителство. Поради това липсват данни дали са условията за възстановяване по чл.10, ал.1 от ЗСПЗЗ.

По делото липсват и данни за местоположението на притежаваните от наследодателя на жалбоподателите във въззивното производство преди преселването земи. Очевидно установяването на границите им не може да стане по реда на чл.18б, ал.1 от ППЗСПЗЗ. Съдът обаче не е събрал доказателства дали е извършено анкетиране по реда на чл. 18б, ал. 2 и сл. ППЗСПЗЗ или други допустими доказателства, от които да се определят тези граници. В този смисъл съдът не е изслушал исканите от жалбоподателите във въззивното производство свидетели. Съдът е заличил допусната експертиза само основавайки се на молбата на вещото лице от 23.04.2015г., че представената по делото информация е непълна и недостатъчна, за да се идентифицират имотите. В случая не са приложими разпоредбите на чл. 45д и 45е от ППЗСПЗЗ, защото правото на възстановяване не е признато с влязло в сила решение на общинската служба по земеделие по чл. 18ж, ал. 1 или със съдебно решение. Правото на собственост върху земеделски земи се възстановява по реда на ЗСПЗЗ чрез посочените в закона способи: в стари /съществуващи или възстановими/ реални граници в рамките на територията по чл. 18г, ал.1, т.2 и 3 от ППЗДПЗЗ, отразена в картата за възстановяване на тези земи, а правото на собственост на земи, чиито реални граници не могат да се установят, се възстановяват в нови реални граници-чрез план за земеразделяне, в рамките на територията по чл. 18г, ал.1, т.4 ППЗСПЗЗ. Една от предпоставките, пораждащи правото на възстановяване на собствеността върху земеделски имоти в старите им граници, е те да могат да бъдат установени въз основа на заснемане в изготвени преди преселването планове и снимки от категорията на посочените в чл. 18б ал.1 от ППЗСПЗЗ, въз основа на топографски белези от категорията на посочените в чл. 18а от ППЗСПЗЗ или чрез анкетиране по реда на чл. 18б ал.2 и сл. от ППЗСПЗЗ. В случая вещото лице не е посочило точно каква информация му е необходима, за да установи границите на процесните имоти съгласно посочените разпоредби. Освен това на вещото лице не са и поставени задачи да изследва дали границите съществуват или са възстановими; има ли на терена стари реални граници на имотите, които представляват топографски елементи, наличен ли е стар кадастрален план, комасационен план или частичен земеустройствен план преди преселването, както и стари геодезически снимки, аерофотоснимки, дешифровъчни фотокопия, ортофотопланове и скици на имоти, издадени от техническите служби на общината.

Съдът се е задоволил само с това да допусне СТЕ, с предмет задачите, формулирани

от процесуалния представител на жалбоподателките във въззивното производство. В нарушение на задължението си по чл.171, ал.4 от АПК не е разпределил доказателствената тежест между страните и не е дал указания за кои релевантни обстоятелства не сочат доказателства. Дадените в определението от 06.11.2014г. указания са бланкетни и общи, а не конкретни, поради което и същите не изпълняват задължението на съда по чл.171, ал.4 от АПК. Отделно от това, СРС е могъл и служебно да разшири предмета на СТЕ и да формулира задачи към вещото лице, с оглед изясняването на релевантните фактически обстоятелства-т.10 от ТР № 1 от 4.01.2001 г. на ВКС по т. гр. д. № 1/2000 г., ОСГК , чл.171, ал.2, изр.2-ро от АПК. Непълнотата на доказателства не е касационно основание, но само тогава, когато не е резултат на процесуално нарушение на съда, а именно на такова сочат данните по делото.

На следващо място първоинстанционният съд не е изложил мотиви за извода си, че не се установяват пречки за възстановяване на правото на собственост. Не е посочил защо счита, че не са налице отрицателните предпоставки /пречки/ за възстановяване на правото на собственост, предвидени в чл. 10б, ал. 1 и чл. 24, ал. 2 от ЗСПЗЗ.

С оглед на гореизложеното, неправилното решение следва да бъде отменено, а делото-върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС при спазване на дадените по-горе указания.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, предл.2-ро от АПК и чл.222, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № от 29.12.2015 г., постановено по гр. дело № 13042/2014 г. по описа на Софийски районен съд

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд при спазване на указанията на съда.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :